

лавамъ. Азъ бихъ далъ мило за драго само да замѣнятъ смъртта съ доживотенъ затворъ. — И при тая мисль, че може това да стане — нѣщо стопляше за мигъ гърди и му омиляваше затвора.

— Тъй!... Тъй!... — натъртваше въ себе си Павелъ. Сега затвора не ме плаши... Сега азъ го желая!

И вглжбенъ въ себе си, той се замисли: дали единъ день, нѣма да свикна съ мисльта, че смъртта е предъ менъ, както бѣ съ затвора и да не се плаша отъ смъртта, както сега не се плаша отъ затвора?... Дали нѣма да пожела смъртта, както пожелавамъ сега затвора?

Тая мисль извика нѣкакво проясняване на тъмната му мисль. Той почувствува, че въ тая мисль има нѣщо вѣрно.